

slag snarest muligt, så regeringen får mulighed for at være med til at bekæmpe fattigdom og social udstødelse, for det er det, vores forslag, beslutningsforslag nr. B 75, går ud på, nemlig at fjerne de alt, alt for ringe ydelser, som familier skal leve af, og som det faktisk er umuligt at leve af.

Jeg vil godt igen referere til en undersøgelse, som Rockwool Fonden er i gang med at udarbejde. De lod i december måned sidste år nogle oplysninger gå til Weekendavisen, som skrev en artikel om det. Af den fremgår det, at 37 pct. af flygtninge på kontanthjælp har arbejde efter 52 måneders ledighed. Ca. 43 pct. af dem, der måtte nøjes med starthjælp, har arbejde efter 52 måneders ledighed. Der er altså en lille forskel i størrelsesordenen 6 procentpoint imellem de to. Ikke desto mindre betyder starthjælpen en rivende alvorlig social fattigdomsklemme og udstødelse, og for den lille merværdi vil regeringen altså sætte rigtig mange mennesker og familier på ydelser, som er umulige at leve af. Det fremgår da også af Rockwool Fondens arbejde, og det fremgår også af den pågældende Weekendavis fra den 17. december 2008, at rigtig, rigtig mange af de mennesker, der er på starthjælp, også er kriminelle, og derfor – og jeg citerer – siger forskningschefen i fonden, Torben Tranæs:

»Det er de fattigste, der begår flest tyverier, og dermed lever materialet op til den klassiske kriminologiske teori, også når det gælder absolut fattigdom. Måske er det gammeldags fattigdom, når man kun har 6.000 kroner at lægge budget med, så er der virkelig ikke meget at klare sig med.«

Det er vilkår i det rige Danmark for de allerallersvageste mennesker i vores samfund, nemlig de mennesker, der skal leve på starthjælp, og uanset om de har mere end to børn, er det rivende, rivende lave ydelser, de får.

Derfor synes jeg, det er en skamplet over for Danmarks nye statsminister, der vil bekæmpe fattigdom og social udstødelse, at fastholde disse meget uacceptable og lave ydelser for familier med børn i Danmark.

Kl. 13:59

Formanden:

Tak til fru Marianne Jelved, og så er det fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 14:00

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Jeg ved godt, at der er mange ting, som det er vigtigt for folketingsmedlemmer at få diskutere,

når man kommer herved i salen, og at der er meget andet end det, der foregår fra talerstolen, som er vigtigt, og som man skal bruge tid på. Men jeg synes faktisk, at man også lige skal overveje at høre efter den debat, som vi forsøger at få gang i. Det er lidt svært at kalde det en debat, for der er ingen, der endnu – hverken fra Venstre eller fra Konservative eller fra Dansk Folkeparti – har villet deltage i debatten. Jeg håber, at en af de nye ministre på området vil gå op og deltage i debatten, for jeg synes, at det er ret afgørende at høre, om det, som den nye statsminister sagde om at bekæmpe fattigdom, bare er pæne ord eller der rent faktisk også kommer noget handling bag.

Jeg synes, det er ret vigtigt at høre, hvad baggrunden er for, at der nu igen er et Socialministerium. Dog har man så samtidig flyttet alle ydelserne fra ministeriet, så det ikke længere har noget med penge at gøre. Men kommer der rent faktisk også noget socialpolitik, når man nu har fået et Socialministerium? Det ville være rart at høre.

Så synes jeg, det er væsentligt, at man hører efter, hvad det rent faktisk er for nogle mennesker, der er ramt af de fattigdomsydelser, som vi mener skal afskaffes. Fru Özlem Cekic fortalte før om Gro, der har rejst hele vejen herover, og som sidder oppe på tilhørerpladserne i dag for at høre, hvad Folketinget mener, og hvad forsvaret er for, at de mange folketingsmedlemmer har stemt for, at Gro og hendes familie kun skal have 1.125 kr. om måneden til mad og tøj, når de faste udgifter er betalt.

Gros børn har skrevet et brev, som de har bedt om at vi læser højt, og det vil jeg læse højt nu. De har stilet det til rette vedkommende, og rette vedkommende må være alle dem fra Dansk Folkeparti, fra Venstre og fra Konservative, der har stemt for, at de skal leve for så få penge. Rette vedkommende må være de to nye ministre på området, der skal overveje, om de vil tage initiativer til at sikre, at de her børn ikke skal leve i fattigdom. Brevet lyder:

Vi er et søskendepar på 15 og 17 år, som har levet i den forfærdelige fattigdom i 4½ år. Vi snakker ikke kun for os selv, men også for andre unge i samme situation. Vi vil gerne dele lidt af vores dagligdag med jer. Vi må ofte gå sultne i seng og har den fornemmelse af sult og frygt, frygt for, hvad næste dag vil bringe. Vi glæder os ikke til ferie som så mange andre unge, tværtimod – at høre om andres ferie, hvor vi bare sidder derhjemme ligesom alle de andre hverdage.